

CALIU

Butlletí informatiu
d'Antics Escoltes i Guies de la FJS

3ª Època,
núm. 54
maig 2020

El grup, en acabar la visita del matí. Foto inferior: Carles Codony

Activitats

Els fruiters en flor d'Aitona

Pàg. 2

Col·laboració

Traficants de llibres

Pàg. 7

Notícies

La relació amb en Jaume

Busquets

Pàg. 13

Jaume Busquets i Mensa

Pàg. 14

Els fruiters en flor d'Aitona (Segrià) (6-03-2020)

Text: Joan Bosquet

Fotos: Jordi Canet, Carles Codony, Josep Rovira

Moguts per l'interès de gaudir d'un paisatge meravellós de tons rosats canviant, en constant moviment, per la combinació de núvols i vent i molt animats ens trobem a la plaça Universitat per iniciar la nostra aventura.

Som un grup compacte de trenta antics que anem amb autocar i set companys més que per raons de situació geogràfica venen en cotxe. Arribem a Aitona amb el temps molt just per gaudir del paisatge.

Primerament estirem les cames al poliesportiu d'Aitona, on l'Ajuntament té unes parades d'informació i les associacions i cooperativistes d'Aitona exposen i venen els seus productes: fruita dolça en almívar, mel, formatges, cervesa, records etc.

Seguidament retornats a l'autocar, el guia que ens farà la ruta per les plantacions de presseguers es presenta. És en Josep i és pagès, no és guia professional segons ell mateix, per això la informació que ens donarà serà principalment agrícola. Així que marxem comença l'explicació parlant del poble en termes generals.

Aitona té una extensió de 67 kilòmetres quadrats i la seva població és de 2.545 habitants (2019), però a l'època de recol·lecció es pot duplicar i triplicar. Està situada a la ribera baixa del Segre, estesa per les terrasses fluvials.

Una gran part de l'aigua del Segre és desviada per un canal que corre paral·lelament al riu per la seva esquerra i

és destinada a alimentar la central hidroelèctrica de Seròs, situada dins el terme municipal d'Aitona, al barranc de Carratalà.

Aquest canal forma diversos pantans com el d'Utxesa o de Secà (dins el terme de Torres de Segre) i el de Burgebut. Mitjançant la sèquia dels Plans, part de l'aigua d'aquest canal és utilitzada per a regar els horts de la vora del riu.

Al secà hi són conreats oliveres, ametllers i cereals com blat i ordi; mentre que a la zona de regadiu hi predominen els arbres fruiters.

En Josep divideix les zones cultivades en dos grups, la zona antiga i la zona nova. La zona antiga és la més propera al poble, és més petita i es diferencia pel sistema de regatge, "reg a manta".

Es comença per la part alta i s'inunden els camps. És com es feia antigament, es perd molta aigua i deixa els camps enfangats sense poder treballar durant tres o quatre dies.

A la zona nova, que és on anem el reg és per "goteig", estalvia moltíssima aigua i permet treballar permanentment. Pel camí ens fa observar alguns espais erms, per recordar-nos que abans de fer-se el canal de Seròs tot era així. Només es cultivava al costat del riu Segre a la zona antiga. Quan travessem el canal ens informa que si es buidés faria impressió perquè té dotze (!) metres de profunditat.

Ens comenta que les principals varietats de fruita dolça de pinyol que es cultiva son: la nectarina, el préssec vermell (d'aigua), el paraguaio, i la platerina. Respecte a la platerina les seves característiques son molt similars a la nectarina amb la que comparteix els gens. En quant a la producció de la fruita dolça de pinyol, diu que fa dues campanyes es van recollir 120 milions de quilos!.

Seguint el camí entrem a la finca més gran de la zona nova, propietat de l'empresa Espax. Té una longitud de 4,5 km, hi han parts de producció pròpia, parts llogades a tercers i parts pendents de cultivar. Les explotades per l'empresa Espax es diferencien per un cultiu més acurat respecte d'altres. En Josep ens comenta que el propietari d'Espax s'ho fa tot, produeix, distribueix, i exporta..

Arribats a la zona d'aparcament situada en un turonet, baixem de l'autocar i la vista és extasiant, no es pot descriure...Ens quedem impressionats . Més d'un pensem que no cal anar al Japó per veure els cirerers. Com a bons catalans pensem que a més a més del paisatge, els nostres arbres són fruiters, mentre que els del Japó són bords. No cal ser tant romàntics. En Josep insisteix que badem després de les seves explicacions, perquè no l'hi quedarà temps per esplaiar-se, o sigui que anem al tros a observar els arbres.

Ens plantem en un camp ple de nectarines i ens explica que a simple vista no es pot conèixer si els camps són de nectarines o paraguaios ja que la flor és del mateix color rosat, però que hi ha sistemes per deduir quin arbre és, i agafant una flor ens ho explica.

Escollant les explicacions d'en Josep. Foto: Josep Rovira

Primer li treu els pètals, després li treu els estams i deixa solament el pistil (la part femenina de la flor). Amb el pistil entre els dits ens comenta: quan el pistil és llarg i llis és una nectarina, quan és llarg i amb un borrisol que el cobreix en part és un préssec vermell, quan el pistil és xaparret (més curt) i amb una mica de borrisol és un paraguaio, i quan és xaparret i llis és una platerina. Nosaltres ho veiem claríssim, però reconec que ara continuo sent incapaç de distingir-ho.

Ens comenta que la poda de tota la finca dura uns quatre mesos, que la floració dura unes tres setmanes al final del fred de l'hivern i que l'aclariment de branques dura un mes fent de dos a tres passades. L'aclariment és necessari per a deixar de quatre a cinc flors per branqueta, en lloc de la vintena que ara pot haver-hi perquè el fruit creixi bé i l'arbre no pateixi per un excés de pes.

Un arbre pot donar de 70 a 80 kg.de fruita, i les copes es lliguen per donar estabilitat a l'arbre i augmentar l'espai de treball i de pas.

La vida útil d'aquests arbres és d'uns dotze anys. Els arbres de fruita dolça de pinyol s'autopolinitzen i no necessiten insectes.

Es fan servir tres procediments de cultiu: els que no tenen un protocol d'actuació (van per lliure), els del procediment "integral" que segueixen un protocol rigorós de fertilitzants (incorporats a l'aigua de reg) i tractaments amb productes fitosanitaris sostenibles i mesures de mitigació del risc de contaminació (porten el distintiu de la marieta), i el procediment "ecològic" complicat de complir perquè la finca ha d'estar totalment aïllada. Als països europeus exigeixen fruita amb procediment integral.

Utilitzen diversos tipus de insecticides contra les plagues. Utilitzen hormones femenines per atreure els insectes mascles i trencar la cadena de reproducció.

En Josep ens comenta que s'està venent la fruita al distribuïdor a 35 cèntims d'euro el quilo. Que ells paguen 10 euros l'hora per recollir la fruita i que es treballa a raó de 9 hores diàries. Durant l'època de recol·lecció la finca on estem contracta 300 treballadors, tots ells estrangers. No aprofundim més en el tema econòmic, ja que és tema "delicat".

El dia va ser molt ventós. Foto: J. Canet

A finals de març comença la verdor. La collita va de juny al quinze de setembre i es fan de dos a tres passades. Primer la fruita de dalt de tot de l'arbre (que és la més dolça), després es va baixant.

Finalment en Josep ens deixa un temps lliure per fer fotografies i gaudir de la panoràmica. L'espectacle només el pot descriure un poeta o bé el pinzell d'un impressionista.

Un cop situats de nou al poliesportiu, en Josep s'acomiada de tots nosaltres, i tot seguit ens dirigim al restaurant Casa Conrado. Molt bon dinar, però amb el cafè a la boca i sense perdre temps, cap el autocar una altra vegada. Allà es va valorar el temps que ens acotava el xofer, per veure què podíem visitar amb la guia M. Antonia. Finalment es va decidir eliminar la visita guiada al nucli antic d'Aitona i reservar el temps per la Cova del Pare Palau i l'ermita de Sant Joan de Carratalà.

Pel camí a la cova la guia M. Antònia ens explica per sobre la vida de la santa Teresa Jornet filla d'Aitona. Els primers anys de la seva existència ja va destacar per la seva pietat, bon cor i per la seva bona disposició a ajudar els més pobres i desemparats.

Va estudiar magisteri i posteriorment va exercir de mestra d'escola a Argençola. A la segona meitat del segle XIX va fundar la congregació de Germanetes dels Ancians Desemparats.

Al cap de 2 km arribem el recinte de la Cova del Pare Palau, i la guia ens fa esperar a fora per ser rebuts per la germana Pili. La veritat és que la germana ens volia ensenyar un arbre (plàtan) tallat, i que malgrat la tala, li havien rebrotat dues branques per tirar endavant i no resignar-se a morir.

Això era la gran metàfora de la vida del Pare Palau, que malgrat tots els entrebancs que va patir, l'home es va aixecar i va continuar lluitant.

Entrem al recinte i trobem un porxo cobert semicircular que envolta l'entrada a la cova, un oratori, un edifici de serveis, un magatzem agrícola i sala polivalent i una construcció per a allotjament temporal. L'ús del complex a càrrec de la congregació és religiós, educatiu, de pelegrinatge i turístic.

Situats en semicercle seguint el perímetre interior del porxo, la germana Pili ens fa una referència sobre la vida del P. Palau.

Escoltant les explicacions sobre la vida del Pare Palau. Foto: Carles Codony

Francesc Palau era el setè dels nou fills de Josep Palau i Maria Antònia Quer. Al 1832 va ingressar a l'orde dels carmelites descalços a Barcelona. Entrà a l'orde carmelita com a postulant, prenent el nom religiós de Francesc de Jesús, Maria i Josep.

Va iniciar la seva vida de retir ascètic a Aitona, en aquesta cova vora de l'ermita romànica de sant Joan de Carratalà. Va ser ordenat sacerdot a Barbastre el 1836. Llavors va fer tasques pastorals i d'apostolat per Catalunya i Aragó. En 1840 es va exiliar a França, on visqué com a eremita fins a l'abril de 1851. Les autoritats eclesiàstiques van criticar el seu estil de vida, retirat, com a contrari al sacerdoci i a les noves tendències del cristianisme.

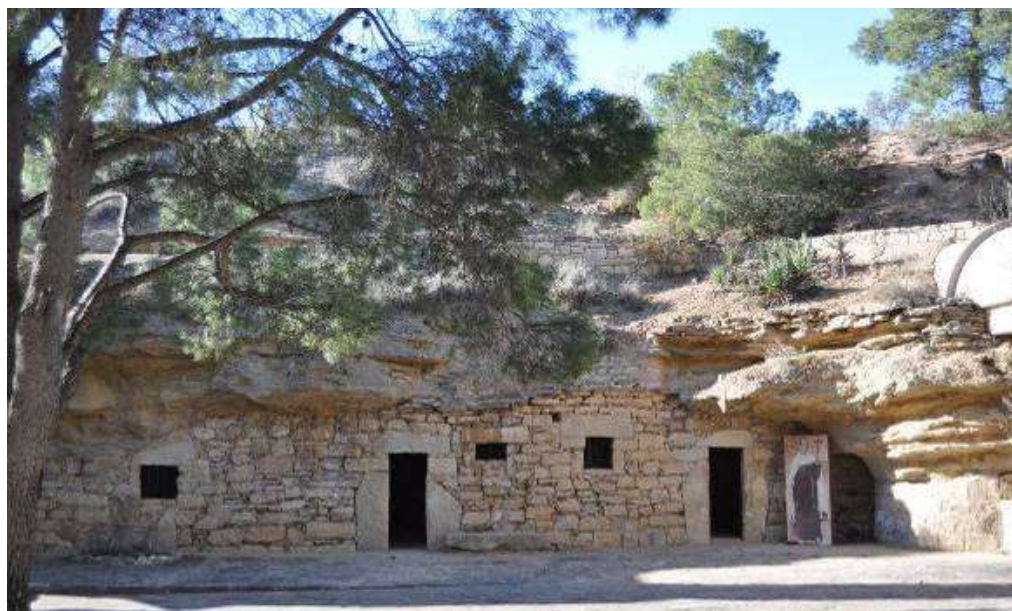
Va tornar a Espanya el 1851. Va ser director del Seminari Conciliar de Barcelona i, a l'església de Sant Agustí Nou, funda l'anomenada Escola de la Virtut. El 20 de març de 1872 moria a Tarragona.

Seguidament visitem la cova que està construïda sota una balma, i subdividida en tres estances, la primera per fer vida, la segona per pregar, i la tercera per descansar.

Després de fer un breu recorregut pel voltants i comprovar que l'espai és un oasi de pau, tornem a l'autocar per a pujar a l'ermita de Sant Joan de Carratalà.

Al baixar de l'autocar, i al ser una explanada gens arrecerada del fort vent que feia, no vàrem poder rebre les explicacions a l'exterior de l'ermita, tal com volia la guia. Asseguts a l'interior, la Daniela ens va comentar la història del lloc i de l'ermita.

Estem a 110 metres d'altitud al peu d'un turó, coronat per les restes d'un castell testimoniats ja en època musulmana. Fou conquerit per Ramon Berenguer III de Barcelona, bé que la població musulmana hi subsistí fins a l'expulsió dels moriscs, el 1610 (d'Aitona en foren expulsats 724); la senyoria pertanyia als Montcada.

La Cova del Pare Palau. Foto: Carles Codony

La primera menció documental d'aquesta església data del 1168, any en què en l'*Ordinatio ecclesiis Ilerdensis* s'esmenta l'*ecclesiam de Calaterra* sota la prepositura del temple de Sant Llorenç de Lleida, signe evident de l'existència d'una comunitat de nous colons cristians a l'indret. Amb tot, la població musulmana constituí la majoria de la població fins a la seva expulsió al segle XVII. Segurament, amb l'expulsió dels moriscos l'any 1610, el lloc de Carratalà romangué definitivament despoblat. L'església es convertí llavors en una ermita.

És un edifici d'una sola nau, coberta amb volta de canó de perfil apuntat reforçada per dos arcs torals.. L'arc toral situat més a llevant arrenca de permòdols en culdellàntia. A partir d'aquest arc toral, el cos de nau és totalment refet, ja que l'església devia quedar inacabada.

A la façana nord, prop de l'arc toral de ponent, hi ha una finestra de doble esqueixada, amb llinda retallada, del mateix tipus que la finestra que s'obre al sector sud de l'absis. El desplaçament de la finestra respecte a l'eix de l'absis és una solució poc comuna que retrobem, però, a l'església de Sant Salvador de Torrebesses.

Segons la guia, per la festivitat de Sant Joan el 24 de juny entra la llum del mati il·luminant el peu de l'altar i per la tarda entra la llum per la finestra oposada coincidint en el mateix punt a peu d'altar.

Això explicaria el desplaçament anormal de la finestra, per a aconseguir aquesta coincidència.

Al sortir de l'església el vent bufa tant fort, que no ens deixa contemplar la panoràmica que es veu des de el mirador. Correm cap el autocar per a retornar al poliesportiu els companys que han vingut en cotxe particular.

Ens acomiadem de la guia i iniciem el viatge de retorn a Barcelona. Es planteja una parada tècnica a la Panadella, però finalment ens l'estalviem. Arribant a Barcelona en Joan ens recorda l'agenda d'activitats futures. El temps de retorn és més ràpid que al matí, potser estem cansats i tenim ganes d'arribar a casa, principalment el xofer.

Cansats però satisfets de les experiències tant contrastades que hem pogut viure.

Fins la propera! ☑

L'ermita i mirador de Sant Joan de Carratalà. Foto: Internet

Traficants de llibres

Text: Jordi Amat, extractat per Joan Millán

Fotos: Revista Sàpiens

SÀPIENS és un revista mensual de divulgació històrica, que d'una manera seriosa, però amena, es dirigeix a tots els públics amb ànim d'apropar-nos als fets bàsics de la història del nostre país, tant de l'actualitat més recent com de la passada.

En el número 217, corresponent al mes d'abril d'enguany, ha publicat l'article "Traficants de llibres" en el que recull l'important paper que els escoltes d'Olot van tenir en els fets que descriu.

Agraïm el permís que ens ha donat la revista per reproduir un extens resum del treball. Si voleu llegir el text complet ho trobareu al número indicat. Si no la teniu, us recomanem la subscripció. Ens agraireu el consell.

Durant els darrers anys del franquisme, un grup d'escoltes d'Olot van tirar endavant una èpica operació de contraban cultural: passaven llibres prohibits des de França creuant clandestinament la frontera.

Inici dels anys setanta. Olot centre. Un edifici modernista, amb ferro forjat i balconada de fantasia: la casa Gaietà Vila. Als baixos de l'edifici hi penja el rètol amb el nom d'una llibreria: Drac.

La llibreria Drac d'Olot

Josep Maria Bonet

Un home hi entra i saluda el llibreter Josep Maria Bonet. Com que és un client de confiança, Bonet, a mitja veu, li diu que ja han arribat els llibres clandestins. Són volums en català de contingut polític que publica una editorial completament atípica: Edicions Catalanes de París.

La logística que feia possible que aquells llibres arribessin a la rebotiga de la llibreria Drac podria semblar fantasiosa. Gairebé tant com l'animal meravellós. La diferència es que la fantasia, en aquest cas, era una realitat i ara per fi podem escriure la crònica d'una veritat oculta durant dècades. Perquè aleshores no ho havia de saber ningú. Preservar el secret, ahir com avui, és la clau de funcionament de tota acció clandestina. L'operació llibres ho era. I un dels centres de l'operació, a banda de Barcelona, París i Perpinyà, va ser, precisament, Olot.

Units contra l'enemic comú

L'episodi, encara massa desconegut, és paradigmàtic de l'antifranquisme catalanista que al llarg de la dècada del seixanta es va anar compactant.

....

Hi van estar implicats intel·lectuals i empresaris, alguns pocs exiliats, el suport d'una certa menestralia industrial i les xarxes de compromís civil que havien crescut a redós de l'escoltisme catòlic.

Finançament de Banca Catalana

És als integrants d'una d'aquelles xarxes d'Olot, a qui un dia s'adreça el futur president d'Òmnium Cultural, Jordi Porta. Té trenta i pocs anys, està ampliant estudis de sociologia a París i ja és un activista qualificat. Perquè estudia, però Porta també treballa: és el responsable d'un modest programa de beques l'objectiu del qual era que universitaris catalans, molt pocs, acabessin la seva formació a l'estranger. El programa el finança Jordi Pujol a través de Banca Catalana i el seu propòsit prepolític era que Catalunya tingués un planter de científics socials potent. No era una aposta pel coneixement acadèmic sense més.

....

Una idea original de Josep Benet

Una eina que havia de fer possible el seu afany d'intervenció, sobretot en relació amb les elits culturals del moment, era Edicions Catalanes de >París: una editorial dirigida des de Barcelona que imprimia els llibres a França, uns llibres impublicables sota el franquisme i que tenien una clara voluntat d'influir. Com? Publicant assaig i història que situaven la nació al centre de la comprensió de la realitat catalana. O, en tot cas, que no l'exclouessin i, contra les palpitations del temps, que com a mínim fessin compatibles la qüestió social i la nacional.

....

Després d'explicar l'organigrama de l'editorial a Porta, Pujol li va demanar què hi col·laborés. I aquesta col·laboració es concretaria pocs mesos després: buscar un grup de contrabandistes culturals que es responsabilitzés de passar els llibres des de França i els fes arribar a Barcelona. El seu amic Fèlix Martí, que estava posant en marxa la Fundació Jaume Bofill, li va suggerir proposar-ho a un grup d'escoltes d'Olot. Serien ells els qui durant gairebé tota la convulsa història de l'editorial es dedicarien a la fase més arriscada de tota la logística: introduir clandestinament els llibres a Catalunya.

Poesia de la resistència

Probablement la reunió d'Olot es va celebrar pels volts de les festes de Nadal del 1969. Aleshores el primer volum del catàleg de l'editorial ja s'havia imprès. Era l'antologia *Poesia catalana de la guerra d'Espanya i de la existència (1936-1939)* elaborada per Stephen Cartwright – pseudònim rere el qual s'ocultava el professor de literatura Joaquim Molas.

....

Malgrat tenir el primer llibre de l'editorial encaixat a França, no sabien com el podien distribuir. Alguns exemplars es podien vendre allà mateix, a llibreries mítiques de l'exili republicà espanyol o alguns també a Perpinyà, però l'objectiu era que l'arma d'intoxicació massiva a que pot ser la cultura saltés la frontera per tal que el missatge detonés a la consciència política d'alguns centenars de lectors.

Els escoltes entren a escena

El primer pla per passar els lires a Catalunya, segons Porta va explicar aquell dia, no havia funcionat. Se'n buscava un d'alternatiu. Allò que Porta va demanar als escoltes d'Olot, al llarg de la reunió a casa de Tomás Costa –cap d'agrupament, professor de català quan no estava permès ensenyar-lo-, era si podien assumir la missió. Un d'ells va dir que estava disposat a liderar-la.

Era Lluís Sacrest. Tenia uns 25 anys i era cap d'una unitat de l'Agrupament Escola Nostra Dona del Turo; concretament de la unitat de Pioners i Caravel·les, és a dir, els nois i les noies més grans. Van ser caravel·les i pioners els qui foren reclutats per tirar endavant l'operació.

El grup inicial, a banda de Sacrest, el van integrar els germans Joan i Josep Maria Bonet, Tomàs Costa, Concepció Ferrer, Àngels Martín, Montserrat Pau, Josep Pont, Anna Prat, Gaspar Senis i Raimon Vinyoles. D'entrada el grup va estudiar els recorreguts possibles sobre el mapa. També van fer reconeixements per la zona, per saber quins eren els moviments de vigilància que hi feia la Guàrdia Civil. Per això van considerar que l'operació era possible i així ho van fer saber a Porta. Següent pas: avançar en el disseny de l'acció. ⇨

Els llibres, d'entrada a través de particulars (Porta mateix) i després utilitzant una empresa de transport, anaven de París a Perpinyà. Seria a Perpinyà on els olotins els haurien de recollir. Per fer-hi havien d'esperar un avís codificat: una trucada de Barcelona dient que la "xocolata" ja era a lloc. Ho comunicava, d'entrada, Jordi Porta a Fèlix Martí i era Fèlix Martí qui després ho transmetia al comando d'Olot.

1 motxilla i 30 quilos de llibres

Aleshores Sacrest i un altre company creuaven la frontera en direcció a Perpinyà, Gairebé sempre ho feien un divendres. Duien el portaequipatge del cotxe ple de motxilles. Quan arribaven a la ciutat de la Catalunya del Nord es dirigien a la llibreria d'Antoni Cayrol .poeta rossellonès que signava amb el pseudònim de Jordi Pere Cerdà-. Es presentaven dient una contrasenya i Cayrol els encaminava cap al garatge on guardava les caixes amb els llibres. La parella d'olotins treia els llibres de les caixes, els guardaven dins de les motxilles (cada una resistia uns 30 quilos) i altra vegada posaven les motxilles al portaequipatge. Aquella nit de divendres a dissabte dormien a la Catalunya del Nord. Primera hora del dissabte engegaven de nou el cotxe per trobar-se on s'havien de reunir amb un altre grup que venia d'Olot.

El punt de trobada de la primera ruta va ser la Farga, el veïnat a tres quilòmetres de Prats de Molló. Per una banda, Sacrest i l'altre company hi van arribar en cotxe. Per l'altra, hi arribaven els qui havien travessat caminant la frontera pel coll d'Ares després d'haver deixat el cotxe aparcat a Espinavell.

....

A Espinavell es retrobaven uns i altres i ara les motxilles, plenes de cultura explosiva, les posaven en un portaequipatge del tot terreny d'en Josep Pont.

Havia de ser aquest vehicle i no cap altre perquè el tot terreny els permetia fer un trajecte difícil (Rocabruna, Beget, Oix) i llarg (4 hores), però que els donava garanties de seguretat: se saltaven el control fronterer que la Guàrdia Civil tenia fix a Camprodon.

....

El tot terreny anava directament al número 8 del carrer Joaquim Vayreda de la capital de la Garrotxa. Allà hi havia la fàbrica de la família de Tomàs Costa: Chocolates Gluki. Era aquí on treien els llibres de les motxilles i els posaven dins de caixes de cartró de l'empresa. Com que les caixes estaven pensades per carregar rajoles de xocolata, calia reforçar el paquet perquè no es malmetés. I el reforçaven usant fundes de tela que elaborava l'empresa Sacrest Villegaas: fundes destinades a l'alimentació càrnia, però que per al contraban cultural diversificaven la seva operativitat. També eren una garantia de seguretat perquè l'operació clandestina no fos descoberta.

Darrer pas: la funda d'embotits

El pas següent, gairebé l'últim, era transportar d'Olot a Barcelona les caixes de xocolata embolicades amb funda d'embotits. L'estratègia per blanquejar aquest pas era usar una prestigiosa empresa de transport local: Transport Tresserras, una empresa familiar que en aquell moment es dedicava al transport de productes alimentaris. Quina estranyesa podien provocar aquells paquets? La seu de l'empresa era a Olot i també tenien local al carrer Almogàvers, una zona del Poblenou que era emblemàtica del negoci del transport. Era allà, al local de Tresserras a Barcelona, on arribaven les caixes. No portaven ni nom de remitent ni nom de destinatari. Qui les recollia, altra vegada, era algú del grup d'escoltes.

Les rebia i les carregava al seu cotxe particular per dirigir-se cap al carrer Comtessa de Sobradiel al bari Gòtic de la ciutat. Allà hi havia Arc de Berà. Un empleat d'aquesta distribuïdora recollia les caixes. No les portava al local de l'empresa sinó que s'encarregava de dur-les a un pis franc. I era des d'aquell pis que els comercials, a la fi, portaven els llibres a les llibreries de confiança.

Una logística i producció complexes

Des que els llibres arribaven de Perpinyà fins que feien cap a les llibreries, via Olot i Barcelona, podien passar ben bé dos mesos. Havia de transcórrer tot aquest temps perquè clients de confiança poguessin adquirir les obres que publicava Edicions Catalanes de París a algunes mal comptades llibreries. A Drac, per exemple, sense que Josep maria Bonet pogués imaginar ni remotament que alguns dels seus clients eren, precisament, els contrabandistes que havien passat aquells llibres.

“He rebut de Josep Maria Vilaseca Marcet la quantitat de dues-centes cinquanta mil pessetes per integrar al capital d'Edicions Catalanes de París.” El rebut, datat el 7 de juliol de 1970, el signava Albert Manent. És la prova que al finançament de l'operació, molt aviat, s'hi havia incorporat un altre mecenes: l'advocat Vilaseca Marcet- que acabava de posar en marxa la Fundació Jaume Bofill-

....

El principi de la fi

....

Edicions Catalanes de París, que no va se una editorial menor, va tenir una història curta. La seva sort, la seva creu estava lligada al franquisme perquè la seva funció principal havia estat combatre la mentida de la dictadura. Quan Franco va morir, sortosament, l'anomalia també va acabar. Alguns ciutadans, compromesos en una democratització catalana, en van formar part. Sense un grup d'escoltes d'Olot tampoc ho hauria estat possible

BIBLIOTECA CLANDESTINA

El rànquing dels més llegits:

CATALUNYA SOTA EL RÉGIM FRANQUISTA de Josep Benet

MEDITACIONS EN EL DESERT de Gaziell

HISTÒRIA DE LA VANGUARDIA de Gaziell

DE BALAGUER A NOVA YORK PASSANT PER MOSCOU I PRATS DE MOLLÓ de Josep Carner Ribalta

AL SERVEI DE CATALUNYA I LA REPÚBLICA de Frederic Escofet

PANORAMA DEL NACIONALISME CATALÀ de Fèlix Cucurull

EL MALLORQUINISME POLÍTIC de Gregori Mir

PREGUNTES SOBRE LA VIDA I MORT DE FRANCESC LAYRET, de Maria Aurèlia Capmany i Xavier Romeu

POESIA DE LA GUERRA D'ESPANYA I DE LA RESISTÈNCIA de Joaquim Molas

LA VAGA DE LA HARRY WALKER de Joaquim Ferrer

El passat mes de març, víctima del coronavirus, va morir el nostre estimat soci Jaume Busquets. Les circumstàncies actuals han impedit fer-li el comiat merescut. Serveixin aquest parell de testimonis per expressar els nostres sentiments cap el que va ser el primer president del grup d'Antics i Amics.

La relació amb en Jaume Busquets

Text: Jordi Porta

Foto: Arxiu particular

L'Escoltisme va ser un moviment educatiu que durant la dècada del cinquanta i deis seixanta del segle passat va tenir una importància educativa i social en el nostre país. Malgrat les dificultats i la persecució que sobre el moviment va exercir el règim franquista i, en el cas de la joventut, la Falange Española, algunes parròquies i centres excursionistes van promocionar el moviment escolta.

Hi ha persones -i en Jaume Busquets és una d'elles- que van tenir l'oportunitat de participar activament en la promoció i expansió del moviment escolta.

Cal dir que en Jaume ha estat actiu en el desenvolupament del que ha considerat molt positiu per a la promoció de la societat catalana.

Una de les conseqüències va ser l'exercici de la seva professió com a expert en dret civil i el manteniment d'una sensibilitat constant pel desenvolupament d'un país mes actiu i just.

Els darrers anys de la seva vida ha promocionat una funció de relació constant de trobada de grups per al coneixement de la nostra convivència.

És el que va posar en marxa fins el moment de la seva mort: la trobada mensual d'un grup de persones que no van deixar de respondre activament fins el mes que va morir en Jaume.

Sempre recordarem la funció social que va tenir en Jaume els darrers anys de la seva vida ☑

D'esquerra a dreta: Jordi Porta, Josep Bochaca, Jaume Busquets i Joaquim Ferrer

Jaume Busquets i Mensa

Text: Josep Pérez Franco

Foto: Josep Suárez

Fa unes setmanes va traspasar el company escolta Jaume Busquets víctima del Coronavirus.

Era una persona molt coneguda en l'àmbit escolta, per la seva dedicació i pel nivell de responsabilitat que va tenir en el moviment a lo llarg de la seva vida.

Permeteu-me que faci un breu record personal.. Vaig conèixer en Jaume quan érem joves i guies en actiu.

En la meva etapa de comissari d'un dels Sectors de la demarcació de Barcelona, ell era responsable de l'Agrupament de la Mare de Déu del Roser. Em va donar un gran suport en tot moment.

Des de llavors vam mantenir una bona sintonia personal que ha perdurat fins el final.

En Jaume em va precedir com a president de l'Associació d' Antics de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i ell fou un dels impulsors en la creació d'aquesta associació. Vaig tenir l'honor i la responsabilitat de ser-ne el segon president per elecció democràtica dels seus components. En Jaume fou també patró de la Fundació escolta Josep Sans i jo vaig ser nomenat patró d'aquesta Fundació fa quatre anys.

A nivell professional en Jaume era un advocat de prestigi pel seu coneixement del dret civil català i per la tasca notarial, tenint un gran domini de la problemàtica testamentària. Vaig utilitzar els seus serveis per a tota la feina notarial relativa al funcionament de les empreses que he tingut responsabilitat. Penso que pel seu despatx han passat una munió d'escoltes, per cercar assessorament jurídic i de vegades personal, que sempre ha donat de forma sensata, altruista i professional.

Va ser un bon patriota i destacaria d'ell de forma especial la seva generositat. Va incorporar a la seva vida els conceptes fonamentals de l'escoltisme (en soc testimoni): " ajudar a tot hora a l'altre gent" i " deixar aquest món una mica millor de com l'hem trobat". Ha estat un exemple per a molts de nosaltres. Segur que els que l'heu conegut estareu d'acord amb les meves apreciacions ☑

Les activitats previstes fins a final de curs han quedat cancel·lades en aplicació de les disposicions vigents com a conseqüència de la pandèmia de coronavirus. Esperem poder reprendre les nostres activitats com més aviat millor.

El nostre consoci Jordi Porta ha publicat un llibre de més de 200 pàgines, amb il·lustracions, que porta per títol: *He tingut sort amb la gent que he conegut. Una petita crònica personal.*

L'autor ens ha cedit uns quants exemplars gratuïts. Qui estigui interessat en tenir-ne un, ho pot demanar a secretaria, tel. 935 902 700 o al correu electrònic info@escoltesiguies.cat a l'atenció de la Neus, i ja acordarem la manera de poder-lo rebre

CALIU

Rbla. Mossèn Jacint Verdaguer, 10
08197 Valldoreix

info@escoltesiguies.cat
<https://fundaciojsans.cat/antics-escoltes-i-guies/>

